

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Σε λίγο, η Μαργαρίτα, ο μικρός Γκαστόν κι' ο Ροβέρτος ανέβαιναν στο άμαξι του τελευταίου που περίμενε απ' έξω.

Ο Ροβέρτος ψιθύρισε κάτι στον άμαξα και το άμαξι ξεκίνησε άμέσως. Τ' άλλογα, σαν να καταλάβαιναν ότι έπρόκειτο περί άπαγωγής, πετούσαν σχεδόν.

Έκαναν έτσι μιας ώρας δρόμο, χωρίς ν' αλλάξουν λέξι... Ήσαν όμως τόσο ευτυχισμένοι, ώστε νόμιζαν πως θά τρελλαθούν...

«Πόσο τόν αγαπώ!» έλεγε μέσα της η Μαργαρίτα.

«Πόσο τήν αγαπώ και πόσο θά τήν αγαπήσω!» σκεφτόταν ο Ροβέρτος.

Ο Γκαστόν μονάχα φλυαρούσε κι' έκανε χίλιες έρωτήσεις, στις όποιες άπαντούσε ο ίδιος. Μάντευε άόριστα ότι κάποιος σπουδαίος περιστατικό είχε συμβή και το περιστατικό αυτό του άρεσε.

Γελούσε, τραγουδούσε, φιλούσε τή Μαργαρίτα και τόν Ροβέρτο.

Το άμαξι τέλος στάθηκε μπροστά σε μια μεγαλοπρεπή πόρτα με καλλιτεχνικά στολισματα.

— «Α! έδω ήρθαμε; είπε ο Γκαστόν που φάνηκε σαν να άνυγνώριζε τήν πόρτα αυτή. Πόσο μακριά ήταν σήμερα!

Ο Ροβέρτος δέν μπόρεσε να μη χαμογελάσει άκούγοντας τήν άθώα αυτή παρατήρησι. Πέρασαν μια στοά άπλετα φωτισμένη και άνέβηκαν μια θαυμασία μαρμαρίνη σκάλα. Η Μαργαρίτα προχωρούσε χωρίς να ξέρη τί έκανε, ζαλισμένη, γοητευμένη, γεμάτη ευτυχία. Διέσχισαν μερικά δωμάτια έπιπλωμένα πλούσια και μ' έξαιρετικό γούστο και τέλος στάθηκαν σ' ένα λαμπρό σαλόνι. Εκεί η Μαργαρίτα γύρισε προς το Ροβέρτο και τόν ρώτησε:

— Μά που βρίσκομαι;

— Στο σπίτι σας, τής άπάντησε εκείνος, κάνοντας μια υπόκλισι.

— Στο σπίτι σας, είπε και μια νέα κόρη — η άδελφή του Ροβέρτου — η όποια μπήκε εκείνη τή στιγμή μέσα και τήν όποια η Μαργαρίτα άγκάλιασε τρυφερά.

— «Οχι ακόμα, Τερέζα, άπάντησε η Μαργαρίτα κοκκινίζοντας. Δέν...»

— Είν' αλήθεια, τήν διέκοψε ο Ροβέρτος, ο όποιος δέν ήθελε να τήν εξαγριώνη, ότι σήμερα βρίσκεσθε ως άπλη έπισκέπτρις έδω. Άλλά σε όχτώ μέρες θά ξαναγυρίσετε ως οικοδέσποινα... Θέλετε να έπισκεφθήτε πρό του γεύματος τα δωμάτια σας;... Θά δήτε αν σας συλλογιζόμουν...

Άνέβηκαν στο πρώτο πάτωμα του μεγάρου. Ο Γκαστόν, ο όποιος τό ήξερε καλά, γιατί είχε πάει εκεί κι' άλλες φορές, έκανε τόν οδηγό στη μητέρα του.

Ωδήγησε τήν Μαργαρίτα σ' ένα διαμέρισμα που είχε άνακαινισθή τελευταία με έξαιρετικό γούστο και πολυτέλεια. Ο Ροβέρτος θέλησε να πη: «Έδω δέν έχετε να φοβηθήτε τήν μυρωδιά των χρωμάτων...». Άλλά συγκρατήθηκε, γιατί αυτό θά θύμιζε τόν Στέφανο και δέν ήθελε να λυπήσει τήν Μαργαρίτα... Η αλήθεια είνε ότι δέν ύπηρχε ίχνος χρώματος σ' όλόκληρο το σπίτι... Τα πατώματα και οι τοίχοι ήσαν έξ ολοκλήρου οκεπασμένοι με θαυμάσια ύφασματα των Ινδιών. Η πόρτες είχαν άντικατασταθή με βαρειά βελουδένια παραπετάσματα. Μια ύπεροχη Παναγία, έργο γνήσιο του Μουρίλλου, στόλιζε τήν κρεβάτοκάμαρη. Στο σαλόνι ύπηρχε ένα μικρό γραφείο. έξαιρετικής κομψότητας, επάνω στο όποιο ξεχώρισε τ' αρχικά του όνόματός της, τα όποια ύπηρχον επίσης σε όλα τα γραφικά είδη, χαρτιά, φακέλλους, χαρτοκοπιήρες κλπ.

— Βλέπετε παντού το όνομά σας! είπε ο Ροβέρτος. «Α! τό ήξερα καλά ότι μ' αγαπάτε...»

— «Ωστε ο άποχαριτισμός!... Ήταν πανός;...»

— «Οχι, σας όρκίζομαι στην τιμή μου!... Άν, τήν άρα του άποχαριτισμού, δέν δοκιμάζατε τη συνκίνησι που προαισθανόμουν, θά έφευγα λέγοντας: «Έλιέλιον... Δέν με αγαπά...»

Εκείνη τή στιγμή ο Γκαστόν έτρεξε κοντά στη μητέρα του και τής είπε με σιγανή φωνή:

— Είν' αλήθεια, μαμά, αυτό που έμαθα; «Ότι δέν θα παντρευτήτε τόν εξάδελφό σας, αλλά τόν κ. ντε λά Φρεναί;

— Σώπα! του είπε η Μαργαρίτα. Μη μιλάς γι' αυτό... Είνε μυστικό...

— «Ω! τί ευτυχία! φώναξε ο μικρός άσυγκράτητος. Τόν αγαπώ τόσο τόν κ. Ροβέρτο.

Κι' έτρεξε να τόν φιλήσει.

Η Μαργαρίτα, ευτυχισμένη, σκούπισε τα μάτια της που ήσαν γεμάτα δάκρυα. Η έπιδοκιμασία του παιδιού της τή άνακούφιζε...

Ετσι η μέρα πέρασε γοητευτικά, ως ότου βράδιασε και ο Ροβέρτος τήν συνάδευσε πάλι ως στο σπίτι της.

Εκεί βρήκε μια έπιστολή τής μητέρας της, τήν όποια διάβασε τρέμοντας.

IB'

Με τήν έπιστολή αυτή η κ. Ντ' Άρζάκ τής έδινε τήν συγκατάθεσι της για το γάμο της με τόν Ροβέρτο.

«Παντρευτήτε άμέσως, τής έγραφε. Είνε καιρός να δώσης ένα τέλος σ' αυτό το σκάνδαλο. Ο,τι μισθώ να ζήνω για σένα, είνε να παρενεθώ στο γάμο σου στην εκκλησία. Ο Θεός μονάχα μπορεί να μου δώση δύναμι για να κούψω το μίσος μου...»

Και η ύπόλοιπη έπιστολή ήταν γραμμένη με τήν ίδια σκληρότητα.

Τήν άλλη μέρα το πρωί, η Μαργαρίτα πήγε στο σπίτι τής μητέρας της. Η κ. ντ' Άρζάκ τήν δέχτηκε με μεγάλη ψυχρότητα. Του κάκου η Μαργαρίτα τής εξιστόρησε όλες τις θλίψεις που είχε δοκιμάσει από τότε που ξαναγύρισε στο Παρίσι και τις προσπάθειες που κατέβαλε για να νικήση τόν έρωτα του Ροβέρτου... Του κάκου τής μίλησε για τόν Ροβέρτο με τήν πιο συγκινητική τρυφερότητα και με τόν πιο ζωηρό ένθουσιασμό... Η κ. ντ' Άρζάκ δέν θέλησε η δέν μπόρεσε να καταλάβη τίποτε...

— Μη μου μιλάς, τής είπε, γι' αυτό τόν έρωτα, για τόν όποιο ντρέπομαι για σένα... Το μόνο που έχω να σου πω είνε να παντρευτής και να προσπαθήσης να ζήσης ευτυχισμένη μαζί του... Έγώ όμως ποτέ δέν θά τόν αγαπήσω... Μπορείς, όταν θέλης, να έρχεσαι στο σπίτι μου μόνη... Άλλά μη μου πής να έρχωμαι κι' έγώ να σε βλέπω... Έλαβα πειά όριστικά τήν άπόφασί μου... Ποτέ δέν θά πατήσω το πόδι μου στο σπίτι του άθλιού αυτού, που άπείπλάνησε τήν αγαπημένη μου κόρη...

Η Μαργαρίτα έκλαιγε άκούγοντας τις έπιπλήξεις αυτές. Ωστόσο συγκρατήθηκε και άπάντησε με σεβασμό:

— Ο καιρός θά σας πείση, μητέρα μου, ότι ο άνθρωπος που διάλεξα για σύζυγό μου είνε άξιος κάθε έκτιμήσεως. Θά κάνω ύπομονη και θά περιμένω να σας περάσουν η προκαταλήψεις σας έναντίον του... Δέν έχω καμμιά τύψη γιατί τόν παντρεύομαι... Η μόνη μου τύψις είνε ότι έγκατέλειψα τόν Στέφανο.

— Ο Στέφανος! φώναξε η κ. ντ' Άρζάκ. «Ω! αυτός είνε τόσο καλός!... Φαντάσου ότι, ένω έγώ σε κατηγορούσα, αυτός σε ύπερασπιζόταν...»

— Καλέ μου Στέφανε! ψιθύρισε η Μαργαρίτα, σκουπίζοντας τα δάκρυά της. Και τί έλεγε;

— Έλεγε ότι,τι μπορούσε για να σε δικαιολογήση. Έφτασε μέχρι του σημείου να με παρακαλέση να σε συγχωρήσω και να δειχτώ έπιεικής στον αντίζηλό του... Μου είπε άκόμα ότι σε συγχωρεί για το κακό που του έκανες και ότι θά παρηγορηθή αν γίνης ευτυχισμένη...

Η Μαργαρίτα, άκούγοντας τα λόγια αυτά, αναλύθηκε πάλι σε δάκρυα.

— Και που βρίσκειται τώρα; ρώτησε μέσ' απ' τους λυγμούς της.

— Έφυγε χθές το βράδυ... Πήγε στην έπαυλι του φίλου του κ. ντε Πρέιλ στη Μπέλριβ.

— Και ο πατέρας του;

— Ο δυστυχισμένος! Βρίσκειται σε μεγάλη άπελπισία και λειί πως ο γυιός του θά πεθανη. «Ω! η άγανάκτησί του έναντίον σου είνε μεγαλύτερη από τη δική μου. Σ' όφίηνω μάλιστα γιατί του ύποσχέθηκα να πάω να περάσω τήν ημέρα μου κοντά του. Χαίρε!

(*Ακολουθεί)